

Ο ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΟΣ ΤΥΠΟΣ ΤΗΣ ΚΑΒΑΛΑΣ

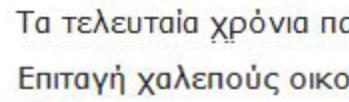
Αρχική > ΕΙΔΗΣΕΙΣ > ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ > Ο Γιάννης Λεοντάρης σκηνοθετεί Μπουλγκάκοφ και «Δον Κιχώτη» στο ΚΘΒΕ

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ

Ο Γιάννης Λεοντάρης σκηνοθετεί Μπουλγκάκοφ και «Δον Κιχώτη» στο ΚΘΒΕ

Από gganitis - 13 Ιανουαρίου 2015

0

Τα τελευταία χρόνια παρακολουθούμε παραστάσεις, όπου τα σκηνικό είναι αφαιρετικό.

Επιταγή χαλεπούς οικονομικής περιόδου αλλά και μοντέρνα άποψη, που υιοθετήθηκε αρχικά από ελεύθερες σκηνές και εισήλθη ως ανάγκη καλλιτεχνικού οικονομικής και στο κρατικό θέατρο. Όμως, όταν οι συντελεστές μιας παράστασης με μπροστάρη τον σκηνοθέτη έχουν την ικανότητα να «γεμίσουν» τη σκηνή, και μάλιστα της Ε.Μ.Σ, που είναι χαοτική, τότε ο θεατής εύκολα αφοσιώνεται στη δράση, βυθίζεται στο «ταξίδι» που του προσφέρεται και τροφοδοτεί όλα τα επίπεδα της διαδρομής με ό,τι γεννά η φαντασία κι η ψυχή του.

Το συναίσθημα της πληρότητας το ένιωσα στη συγκεκριμένη παράσταση. Ένας «Δον Κιχώτης» μπροστά μου, ύστερα δίπλα μου και πολύ γρήγορα μέσα μου. Η άποψη του σκηνοθέτη να θέσει τον Δον Κιχώτη στέρεο στη γη- όπως και τον υπηρέτη του- και να παρασύρει στη δίνη της επιτήδευσης όλους τους άλλους ρόλους ήταν εξαιρετική. Έδωσε την ευκαιρία στον εξαιρετικό Γιώργο Καύκα να ερμηνεύσει ρεαλιστικά τον ονειροπόλο Κιχώτη, ανθρώπινο ον με εμμονή στην ουτοπία, την ποίηση και ταυτόχρονα στον ορθολογισμό, σαν ένα εργαλείο-κολυμπήθρα απενοχοποίησης της σάπιρας και μια αφορμή να ραπίσει την σταλινική φασιστική συμπεριφορά μικρών και μεγάλων μονάδων του καταπιεστικού ρωσικού καθεστώτος, όπως ήθελε ο Μπουλγκάκοφ, ενώ οι ρόλοι-«δορυφόροι» ήσαν επιτηδευμένα σπιλιζαρισμένοι. Κορυφή στο δάνειο των έργων του Μπουλγκάκοφ, η μαύρη γάτα-δαίμονας στον ώμο του «Πιλάτου», από το «Η Μαργαρίτα και ο Μετρό», σκοτεινή και συνάμα γελοία πλευρά του κινήτρου της «δολοφονίας» του «Κιχώτη» από τους τεχνοκράτες της σύγχρονης καπιταλιστικής κοινωνίας.

Το ευφάνταστο γλυπτό σύγχρονης τέχνης που με τις κάμερες μεταλλάσσονταν σε συστάδα ανεμόμυλων ή στη τελευταία φιγούρα της ιδεατής Δουλτσινέας, στήθηκε στο κέντρο του χωμάπινου κύκλου, ως άξονας, γύρω από τον οποίο στροβιλίζονταν χαρακτήρες πραγματικοί και φανταστικοί, ενώ οι φρενήρεις ρυθμοί επέτειναν τη γελοιοποίηση του συστήματος, που επιχείρησε στο έργο του ο συγγραφέας, βγάζοντας την «κόλαση» έξω από τη Σοβιετική Ένωση. Ο Θερβάντες ήταν η κατάλληλη διοδος, ώστε το 1938 να «δραπετεύσει» στη Δύση.

Το σουρεαλιστικό στοιχείο πλάι στο ρεαλιστικό σε δόσεις που χαρακτηρίζουν την παράσταση μοντέρνα, σύγχρονη, αλλά με τους αρμούς της ιστορίας, ακμαίους.

Άλλωστε, το αξιοσημείωτο για τον Μπουλγκάκοφ είναι ότι καταφέρνει να διατηρήσει μια ορισμένη απόσταση στο καταγγελτικό, επιθετικό και το ειρωνικό ύφος στις αφηγήσεις του, χωρίς να μειώνει την αλήθειά του. Νιώθεις σαν να βιάζεται να «θάψει», αλλά το κάνει με τρόπο που να αντικατοπτρίζει την παράλογη μαύρη κωμωδία στις σχέσεις ανάμεσα στο κόμμα και στην ανεξάρτητη νεολαία. Κι έτσι ο Μπουλγκάκοφ επινοεί το δικό του αβανγκαρντισμό: παρεκκλίνει έντεχνα από τις αποφάσεις της Κομμουνιστικής Διεθνούς των Νέων που υφίστατο τότε, που συνεπάγεται και αμφισβήτηση του ηγεμονικού ρόλου του κομμουνιστικού κόμματος από την κομμουνιστική νεολαία. Δια μέσου του Θερβάντες.

Η παράσταση, ένα καλοκουρδισμένο σύνολο μορφών τέχνης. Η μουσική, η κίνηση, το εικαστικό κομμάτι, οι ερμηνείες, το άπλωμα της δράσης σε όλο το θέατρο (πάνω και κάτω από τη σκηνή ή στους διαδρόμους της πλατείας) κι η ρέουσα αφήγηση σε ρυθμούς καταιγιστικούς, κέρασαν στο κοινό τους εύγευστους χυμούς του έργου. Στοιχεία όπως: το κωμικοτραγικό, η ουτοπία στην αναζήτηση ιδανικού, η ακύρωση ονείρων, ιδανικών και δικαίου, η αλληγορία των φράσεων αλλά και η απομόνωση του Μπουλγκάκοφ από τη σταλινική Ρωσία, πέρασαν με τον πιο ευφάνταστο τρόπο στον θεατή.

Την αντίθεση στο σωματότυπο του Δον Κιχώτη και του υπηρέτη, που επέλεξε να παρουσιάσει ο Γιάννης Λεοντάρης, θέλω να την αποδώσω στη χημεία που ενώνει τα αντίθετα, όπως δέθηκε ο Γιώργος Θαλάσσης, «Μικρός Ήρωας» της νιότης μου με τον Σπίθα ή ο Τέρενς Χιλ με τον Μπαντ Σπένσερ στον κινηματογραφικό «Τρινιτά».

Μη ξεχνάμε ότι το θέατρο δίνει ευκαιρία για αναπόληση, προσωπικούς απολογισμούς ή τροφή για όνειρα στο μέλλον, όπως η κάθε τέχνη.

Πρόκειται για μια σπουδαία θεατρική δουλειά στο σύνολό της, που δικαίως επιτρέπει στο ΚΘΒΕ να επαίρεται.

Συντελεστές; Μετάφραση: Ταμίλλα Κουλιεβά

Σκηνοθεσία: Γιάννης Λεοντάρης

Δραματουργική επεξεργασία: Αμαλία Κοντογιάννη

Σκηνικά- κοστούμια: Αλεξάνδρα Μπουσουλέγκα – Ράνια Υφαντίδη

Ζωντανή μουσική- πρωτότυπη σύνθεση: Κώστας Βόμβολος

Εικαστική σύλληψη-εκτέλεση γλυπτού: Σιμόνη Συμεωνίδη

Φωτισμοί: Αλέκος Αναστασίου

Σκηνική μάχη: Βαγγέλης Μανιτάκης

Βοηθός σκηνοθέτη: Κορίνα Βασιλειάδου

Βοηθός σκηνογράφου: Ελίνα Ευταξία

Οργάνωση παραγωγής: Marleen Verschuuren

Στο ρόλο του Δον Κιχώτη ο Γιώργος Καύκας

ΔΙΑΝΟΜΗ (με αλφαριθμητική σειρά): Αιμιλία Βάλβη, Μομώ Βλάχου, Αναστασία Δαλιάκα, Γιώργος Καύκας, Νίκος Μαραγκόπουλος, Παναγιώτης Παπαϊωάννου, Σίμος Παπερίδης, Χάρης Πιεχλιβανίδης, Μίλτος Σαμαράς, Θάνος Φερετζέλης.

Μουσικός: Κώστας Βόμβολος, Γιάννης Πουρνάρας.